

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 4. vel. travna 1894.

List 18.

O vnebohodu Gospodovem.

Kaj blišči se Oljska gora?
Glej nad njo oblak svetál!
V njem pa Jezus veličastno
Z zemskih se dviguje tal.

Zmagal je terpljenje strašno,
Zmagal smert, iz groba vstal,
Zdaj na sedež Svoj se vrača
K njemu, ki ga je poslal.

Še učence blagoslavlja,
Ko dviguje se v nebó,
Zapuščene zdaj ovčice
Tužno za Pastirjem zró.

Kar se v belih oblačilih
Angeljev prikaže par.
Tužnim rečeta učencem:
Ne žalujte zdaj nikar.

On, ki je odšel v nebesa,
Ni za vedno vam odvzet,
Veličastno bo v oblakih
Prišel spet, da sodi svet.

Ne kdaj me budit iz groba
Prišel bode angelj Tvoj —
Naj takrat veselo vstanem
Dvignem se v nebó s Teboj!

N—r.*)

Čipeva-Indijani ob Gorenjem jezeru in njihovo pokristjanjenje po slovenskih misijonarjih.

Indijani rodu Čipeva ali Očipve so bili mogočen narod. Bojevali so se skoro neprestano s svojimi sosedi zlasti s Sú-Indijani (Siouse), ki so se jim morali umakniti od Sault Sainte Mary do Dakote, kjer še

danés bivajo. Čipeva-Indijanov je še okoli 12.000, izmed njih živi v Minnesoti, namreč 8000. Dele jih navadno v štiri dele: Čipeva ob Gorenjem jezeru, misisipski, ob Pijavčjem jezeru (leech Lake) in Pembini. Vsi imajo skupen jezik imenovan „Očipve.“ v katerem je slaven naš rojak vladika Baraga pisal več molitvenih knjižic. Njegova slovnica „očipovščine“ in slovník sta še sedaj jedino veljavna; po njih se uče misijonarji indijanščine.

Gorenje-jezerski Čipeva-Indijani so skoro vsi katoličani; tudi ostali bodo postali prav kmalu otroci svete cerkve. Pred dvajsetimi leti so zapustili Fond du Lac in se preselili v sedanjo St. Louiško rezervacijo. Leži 15 milj zahodno od St. Louis-rivera in 12 milj severno od Northern-pacifične železnice. Največ družin je okolu Cloqueta: 63 družin je v Fond du Lacu, druge pa okrog Sawyer in Kettle River in Stony Brook.

Med nobenimi Indijani v Minnesoti ne dobiš tako žive dejanske vere, kakor med Čipeva v St. Louški rezervaciji. Bili so pa tudi sveti možje, pravi apostoli, goreči in neustrašeni misijonarji, ki so tem Indijanom oznanjevali Kristusove nauke, jih poučevali v zveličanskih verskih resnicah in jih z besedo in zgledom vodili po pravi poti v večno življenje. Komu izmed nas, dragi Slovenci, so nepoznana dela škofa Baraga, ki se je trudil celih 35 let za dušni blagor Indijanov ob Gorenjem jezeru? Iz zaslužnega delovanja ga je Bog poklical k sebi l. 1868. Njegov vredni naslednik je bil še sedaj živeči Msgr. Ignacij Mrak. Deloval je med Čipeva-Indijani nad 30 let, in se je zopet k njim povernil, ko se je odpovedal marquetteski škofiji. Pobožni Friderik Baraga je stanoval od l. 1835 v Lapointe, Wis., od koder je včasih prihajal v Fond du Lac. Sam pripoveduje, da je bilo njegovo prvo potovanje tū-sem najtežavnejše izmed vseh misijonskih potovanj. V šestih dneh je prehodil s snežnimi čevlji 120 milj. Spremljal ga je samo jeden Indijan in še ta mu je zbolel med potjo. Danes se nam zdi skoro neverjetno, kaj je vse ta sveti mož prestal za blagor indijanskih duš. Nekoliko si more predstavljati njegove težave oni, ki se poda po zimi med pragozde in divine na meji med Kanado in našo državo.

*) Odg.: Vse je prav in v lepem glasu. Prišlo bo o svojem času.
Vr.

Preje je bil Lapointe središče Čipeva-Indijanov. Tam okolu jih je bilo okrog 3000; zato je moral ondi stanovati misijonar. Baragovi nasledniki v Lapointu so bili o. Skolla, frančiškan o. Palmel, Carié, Benoit in potem zopet naš rojak Ignacij Čebul, ki je postavil prvo cerkev v Bayfieldu, kamor se je preselil on in njegovi nasledniki l. 1860 in ostali do l. 1872. Med poslednjimi še živečimi oznanjevalci sv. vere po teh krajih naj omenim veleč. generalnega vikarija in vrednika tega lista J. F. Buha.

Indijane v Fond du Lacu so z dušno hrano pre-skerbovali izjemši Palmela samo naši rojaki: starček F. Pirc, J. Čebul, J. Tomazin, in J. F. Buh. Ti Indijani so se poslej preselili v Cloquet, kjer jih je prevzel v dušno skerb o. Benin in jim pred 12 leti zidal posebno cerkev v čast presv. Družine. Sedaj posebno goreče delujejo med njimi očetje frančiškani, zlasti o. Kazimir. Ker se jim je pa delokrog preveč razširil, so prepustili Indijane ob St. Louis Riveru očetom benediktincem Sveto-Jovanske opatije. Mil g. opat B. Ločnikar ima v svojem zavodu dva naša mlada rojaka, ki se skoro izključno trudita za čast Božjo med Indijani, namreč o. S. Lampe in o. R. Homar. Pervi jih obiskuje v rezervaciji White Earth (Bela zemlja) in Red Lake (Rudeče jezero), drugi pa ima pod svojim posebnim nadzorstvom indijansko deško šolo v opatiji.

Vlada hoče Indijane iz Fond du Laca pre-estiti v rezervacijo White Earth. Ti se sicer branijo, dasi so revni, slednjič se bodo pa menda le morali udati. Njihovo število se kerči od dné do dné, od kar so po ovinkih začeli k njim vtihotapljati žganje.

Gorenje-jezerski Čipeva so zvesto ohranili vero „černosuknjarjev“. Zveličalne nauke so prejeli od moža, čegar imena zavoljo „r“ celo izgovoriti niso mogli (Baraga). Zaslužni slovenski misijonar je lahko rekel o svojih Indijanih: „V Kristusu Jezusu sem vas rodil v evangeliju“. Naj bi se pač izpolnilo hrepenenje ranjega očeta Pirca, ki v svoji sivi starosti ničesar ni bolj želel, kakor spreobrniti k veri vse Čipeva-Indijane („Amerik. Slovenec.“)

O III. redu.

(Dalje.)

Pridiga o odpustkih za III. red.

•Pri Gospodu je usmiljenje in pri njem je obilno odrešenje• Psalm 129. 7.

Na Nemškem izvira v Šwarcvald-u reka, ktera je v svojem začetku majhna in neznatna; pa kmalu prejme pritoke od vseh strani in ko pride na Bavarsko, je reka že precej obširna. Pri Passavi se izlija reka na Avstrijsko zemljo in tamkej že nosi parobrode, velike barke s parnimi stroji, ki prevažajo ljudi in blago doli do črnega morja. Ta reka, Donava po imenu, se razliva po Avstriji mimo Dunaja, po Ogerski; gre mimo Rumunije, Srbije in Bolgarije, ter se izliva v Černo morje. Nisem zmožen popisati koristi, ki jih Donava donaša posameznim krajem, pa tudi celim deželam, zlasti Ogerski, kjer ljudje o poletnem času od daleč pridejo k Donavi s sodi, da ugase žejo sebi in živini. Blago prihaja po njej iz jutrovih dežel, in naši izdelki se izvažajo po Donavi tjekaj. Vse naše reke se izlivajo v Donavo, ktera je

proti koncu silno mogočna, včasih pol ure in še več široka.

Ljubi moji! Zakaj Vam pripovedujem o reki Donovi? Zato, ker je njej zelo podoben III. red sv. Frančiška, ki je bil neznaten v svojem začetku, pa kmalu se je razširil po vesoljnem svetu, zlasti še v sedanjem času. odkar so ga slavni oče papež Leon XIII. presnovali, in ga proglasili kot najpripravniši pomoček zoper zmote sedanjega časa, ko so človeška serca merzla postala do Boga, do sv. matere kat. Cerkve. Marsiktero serce je postalo suho, manjka mu rose iz nebes; podobno je mladiki, ki je odtergana od terte. O predragi, tudi med nami gine kerščanska ljubezen, ginejo čednosti, širi se pa napuh, prevzetnost, požrešnost, nečistost, lahkomišelnost itd. — Zatoraj rečem: Blagor fari, ki se je poprijela III. reda sv. Frančiška, ker on je vstani, po besedah sv. Očeta, ljudi prena-rediti v prave kristjane, nele vsled zveličavnih zapovedi, marveč tudi vsled prekornih prepovedi, po katerih se duše obvarujejo grešnih strasti. Blagor toraj vaši fari, do ktere je pritekla ta blagodejna reka, po kateri vam faranom prihaja neizrekljivo veliko milosti od Bogá. po kateri, kakor gotovo upam, se bode pa tudi vi najbolj gotovo pripeljali v varno zavetje nebeško. Da bi se toraj pričeto delo vterdilo, utegne vam nekoliko pripomoči premislek o tretjem redu!

Vrednost III. reda se posebno spozna iz tega, ker so rimski papeži njemu tolikanj milosti in od-pustkov naklonili. O redovnih odpustkih hočem toraj danes govoriti v imenu Jezusa in Marije.

Kaj je odpustek?

Odpustek je odpuščanje časnih kazni, ktere ima človek po dobro opravljeni spovedi še prestat na tem svetu ali v vicah. Vsakemu grehu sledi kazen, smert-nemu grehu večna kazen, odpustljivemu časna. Če se pa človek spovè svojega greha in dobi sv. odvezo; tedaj mu je pač odpuščen dolg, kakor tudi zaslužena večna kazen. Časne kazni pa pri spovedi niso vse odpuščene, treba jih je toraj prestat na zemlji, ali v vicah. Da bi se toraj zadostilo božji pravici, nakla-dala je sv. Cerkev koj od prvega začetka vsem greš-nikom, očitnim kakor skrivnim, kazen ali pokoro, ki se je ravnala po velikosti pregrehe. Tako na primer: Za hlapčevsko delo ob nedeljah 3 dni posta ob kruhu in vodi; kdor je starše preklinjal, postil se je ravno tako skozi 40 dni; kdor jih je udaril, 7 let; kdor je nečistoval, pokoril se je 10, 15 lét, včasih tudi celo življenje. Ojstra je bila ta pokora, ali povem vam, v tistih časih so se ljudje skerbno varovali greha. Kdor je pa grešil, rad se je pokoril, dobro vedé, da po-kora na onem svetu je še veliko strašnejša.

V poznejših časih je Cerkev odjenjala od prvotne ojstrosti, pa je kristijanom pomagala z od-pustki. Zasluženje Kristusovo, Marijino in svetnikov je tako obilno, da se ž njim lahko plača dolg vesolj-nega človeštva. Sv. Cerkev, ki ima pravico zavezo-vati in odvezovati, pusti tedaj zajemati iz tega ne-skončnega zaklada, da ž njim plačajo pokorniki svoj dolg, ali popolnoma, ali vsaj deloma. Verska resnica je tedaj, da ima Cerkev oblast odpustke deliti, in pa da so odpustki koristni in zveličavni.

Odpustki se navadno prejmo z u n a j s p o v e d i, vendar je neobhodno potrebno da kristjan, ki se želi, vdeležiti odpustka, serčno obžaluje svoje pregrehe, da obžaluje tudi male grehe, če je treba se jih spovè

in terden sklep stori z božjo pomočjo popboljšati se, grešne priložnosti se ogibati in poslužiti se vseh pomočkov za ohranjenje milosti božje.

Odpustki so koristni in zveličavni, ker človek z njimi najložje poplača z grehom zasluženo kazen, pa tudi zato, ker človeka nagibajo k pokori. Napačna je namreč misel nekterih posvetnjakov, ki menijo, da se z odpustki keršč. življenju škoduje, in da so pogoji v zadobljenje odpustkov premajhni. Toda, predragi, kdor to misli, ta ne pozna bistva in namena odpustkov. Odpustki nas nikdar ne odvežejo grehov, marveč odpuste nam časne kazni za greh; tudi niso odpustki škodljivi, marveč za kerščansko življenje prekornostni, ker tirjajo, od kristjana, da se storjenih grehov skesá, se popboljša in zaslužene kazni z dobrimi deli in pokorili poplača. In da so pogoji v zadobljenje odpustkov tako majhni, kdo se bo pritožil, ako pomisli slabost človeško? Ravno zato, ker se zamorejo odpustki zadobiti s tako majhnimi pokorili, ravno zato naj bi se jih kristjani tem raje vdeleževali. O da bi mogle duše vice le za četert ure skrajšati, o s kako vnemo bi se prizadevale zadobiti le en sam popolnoma odpustek, da bi z njim poplašale zadnji vinar, ki ga Bog na onem svetu ojstro tirja! Pa zastonj; iz vic ne more nobeden nazaj. Glejte, kako smo mi srečni, ker smo še med živimi, in se lahko vdeležujemo svetih odpustkov.

Potem, ko smo tedaj slišali kratek nauk o odpustkih, naj vam razložim odpustke 3. reda. Ti so dvojni, popolni in nepopolni. S popolnimi se poplašajo vse časne kazni za greh, z nepopolnimi plača se le en del taistih.

A. Nepopolni odpustki se zamorejo dobiti za dela bogoljubnosti in za dela keršč. ljubezni.

1.) 300 dni odpustka zadobé tretjeredniki za naslednja dela bogoljubnosti: Kolikorkrat so pričujoči pri božji službi, ali pri redovnem shodu; če spremljajo sv. popotnico, ali vsaj kadar za obhajilo pozvoni, zmolijo očenaš in češčenamarijo; kolikorkrat za sv. Cerkev in za duše v vicah molijo 5 očenašev; potem zadobe odpustek 7 let in 7krat 40 dni, ako obišejo cerkev, v kateri je ustanovljeno tovarštvo in tamkaj molijo za potrebe sv. Cerkve na te-le dni: 17. sept. (5 Vuln.), 25. avg. (Ljudov.), 19. nov. (Eliz.), 8. jul. (Eliz. P.), 22. feb. (Marj. K.), potem še 12 drugih dni, ktere si vsak sam izvoli in jih vodnik poterdi

2.) Tretjeredniki obojega spola prejmo 300 dni odpustka za naslednja duhovna dela usmiljenja. Kedarkoli podučujejo koga v božjih zapovedih in drugih stvareh potrebnih k zveličanju; kedar spreobernejo koga, ki je zašel v pregrehe; kedar razper-tije poravnajo, ali mertvega na pokopališče spremijo.

3.) 300 dni odpustka prejmo tudi za telesna dela usmiljenja, post, če uboge prenočujejo ali druga taka dela ljubezni opravljajo.

B. Popolni odpustki.

a) Kdor spoved opravi in vredno prejme sv. obhajilo, zadobi popolni odpustek: 1.) na dan pristopa v 3. red; 2.) na dan obljube; 3.) na dan porcijunkule; 4.) na praznik sv. Frančiška; 5.) na praznik sv. Klare; 6.) kadarkoli tretjeredniki opravljajo duhovne vaje skozi 8 dni.

b) Kdor prejme sv. zakramente in kjerkoli po namenu sv. očeta nekoliko moli, prejme pop. odpustek: 1.) dvakrat v letu, ko se mu podeli papežev blago-

slov; 2.) devetkrat v letu, ko se podeluje tako imenovana vesoljna odveza, namreč: 3. enkrat na mesec zadobi tretjerednik po prejemu ss. zakramentov in če zmoli 5 oč., češ. M. in čast. B. in 1 očenaš po papeževem namenu, vse tiste odpustke, ktere bi dobil, ako bi obiskal glavne cerkve v Rimu, Porcijunkulo, sv. Deželo in Kompostelo.

c) Kdor prejme ss. zakramente in moli navadnih 5 očenašev za odpustke v kaki cerkvi ali očitni kapeli, prejme popolni odpustek: 1) enkrat v mesecu, kateri dan hoče, 2) enkrat v mesecu, kedar je redovni shod.

d) Kdor prejme ss. zakramente, in moli navadno molitev za odpustke v cerkvi, v kateri je sedež družbe, prejme popolni odpustek: 1) Na praznik cerkv. patrona tiste cerkve.

Vesoljno odvezo sme v spovednici podeliti vsak spovednik, očitno jo smejo deliti redovni le redovniki in tisti duhovni tretjeredniki, ki imajo zato pooblastilo. Vesoljna odveza sme se deliti samo določene dni od polnoči do polnoči, prej ta dan ne veljá; pač pa veljá v nedeljo, če je dan vesoljne odveze delavni dan. Kdor se vsak teden spoveduje, ta zamore s tisto spovedjo prejeti vse odpustke, pač mora pa določene dni prejeti sv. Obhajilo.

Papežev blagoslov sme se podeliti le skupno zbranim tretjerednikom, posameznim se ne sme podeliti.

Vsi ti odpustki pa se smejo obrniti tudi v prid dušam v vicah, če Bog hoče. Glejte, predragi, kako bogat je zaklad, iz kterega zamorejo tretjeredniki zajemati záse in za verne duše. Zajemajte toraj radi iz njega! Pa bodite usmiljeni, da bote tudi sami usmiljenje dosegli. O koliko je v vicah očetov in mater, ki prosijo svoje otroke pomoči, pa zastonj! Otroci jim pač preskerbé pošten pogreb, lepe vence položé na njihovo rakvo, na molitev pa in na zadobljenje sv. odpustkov radi pozabijo. — O koliko, je tamkaj bratov in sester, ki nas prosijo pomoči, koliko je prijateljev in znancev, s kterimi smo tukaj živeli v najlepši prijaznosti; oni se sklicujejo na to prijateljstvo in kličejo: Usmilite se nas vsaj vi, prijatelji naši! Koliko jih je v vicah zavoljo nas, ker smo jim dajali slab izgled, ali smo jih naravnost pohujševali. Le-ti imajo pravico na našo pomoč, zatoraj bodimo usmiljeni; zajemajmo iz studenca ss. odpustkov, in hladimo jim njihove bolečine. Redovno vodilo nas lepo napeljuje, da pomagajmo umerlim, ker nam veli spremljati jih k zadnjemu počitku in med potjo moliti zanje, zlasti pa za nje darovati sv. Obhajila. Ako bomo vernim umerlim radi pomagali z odpustki, potem smemo upati, da bo tudi nam kmalo prikrajšano terpljenje, če bomo morali zavoljo časnih kazni vanj priti.

V zgodovini frančišk. reda se bere, da se je leta 1308 nek plemenitaš bil s svojim oskerbnikom podal v Asisi k cerkvi Porcijunkuli, da bi prejel popolnoma odpustek. Ko vse opravita, prideta na poti proti domu do Neapola, in tamkaj zboli oskerbnik. Silno je bil nejevoljen na svojega gospoda in glasno je tožil: Glejte gospod, nikdo ni kriv moje bolezni, kakor le vi. Da bi mi ne bili toliko prigo-varjali, naj se podam na to težavno in drago pot, ostal bi bil doma, in ne bi bil obolel. Bog vé, koliko bom moral sedaj dati zdravniku in za zdravila. Plemeniti gospod pa tolaži oskerbnika, kakor more, in

slednjič mu reče: „Ne bodi ti žal za denar, ki si ga potrošil; vse ti hočem poverniti do zadnjega vinarja. Tudi ti prepustim lastnega konja, da na njem jezdi domov, samo te prosim, podari odpustek, ki si ga o Porcijunkuli gotovo prejel, mojemu davno umerlemu bratu.“ Bolnik obljubi izpolniti prošnjo, in glej! prvo noč se plemenitniku prikaže njegov brat v svetli podobi, in mu razodene, da je s pomočjo podeljenega odpustka rešen iz vic, in da je že deležen nebeškega veselja.

Ljubi moji! Le-ta oskerbnik je moral daleč potovati, da je prejel sv. odpustek; od samega truda je zbolel. Vi pa imate toliko prilike, na lahek način prejeti ss. odpustke in duše reševati iz vic. Že obilnost sv. odpustkov je vredna, da človek pristopi v III. red, saj je ni bratovščine, ni je družbe, ki bi se mogla ponašati s tako obilnimi odpustki.

Bog vari pa, da bi se kdo norčeval iz 3. reda ali iz sv. odpustkov; tak človek bi se močno pregrešil. Ko so leta 1854 sv. oče Pij IX pod navadnimi pogoji podelili popolnoma odpustek, bili so nekje na Nemškem v gostilni zbrani lahkomišljeni ljudje, ter so se norčevali iz ss. odpustkov. „Tovarši!“ pravi eden izmed njih, „igrajmo za odpustek; kdor igro dobi, ta prejme tudi odpustek.“ Dobro, dobro, so kričali drugi! Gostilničar prinese karte in igra se prične. Tisti, ki je to misel sprožil, dobil je tudi igro in odpustek. Pa čujte, berž ko je igra bila dobljena, zverne se šaljivec raz stol in mertev obleži. Bog ga je na očividni način poklical pred svojo sodbo, da mu da kazen, zaslužno za njegovo bogokletstvo.

Preljubi tretjeredniki! Vem, da ste o redovnih odpustkih večkrat slišali in brali. Vendar se mi je zdelo primerno ta nauk zopet ponoviti, da boste še bolj spoznali, kako velika sreča je za vas, da se znajdete v tem častitljivem redu. Da vas tedaj na smertni postelji ne bo pekla vest zavoljo zamujenih odpustkov in dobrih del, poprimite se jih zdaj v življenju.

K sklepu vas serčno opominjam, da ostanete stanovitni in zvesti v spolnovanji božjih in cerkv. zapovedi in redovnega vodila. Bodite pokorni svojim duh. pastirjem in spoštujte jih; oni so vaši vidni angelji varhi, ki vas vodijo na najboljšo duhovno pašo. Molite radi! Molitev je velik pomoček proti grehu. V Jezusovem sercu se vedno najdemo. Zaničevanje voljno prenašajte! Učenec ne more biti čez Učenika. Tretji red vam bodi vstopnica za sveto nebo. Amen.

Zakaj mora papež imeti tudi posvetno oblast ?

Ker je to postavno, pravično, sveto, v smislu previdnosti Božje.

Ker se spodobi časti namestnika Kristusovega.

Ker se spodobi veličanstvu najvišje oblasti na zemlji.

Ker to pristuje slavi božje vere.

Ker to pristuje časti svete cerkve, neveste Kristusove.

Ker je to potrebno tudi sedaj še v popolno neodvisnost sv. Stola.

Ker je to neizogibno za neodvisnost verhovnega glavarja sv. Cerkve.

Zató, da more najvišjo oblast svobodno izverševati.

Da more braniti neskaljeno sv. vero katoliško.

Da more širiti sv. vero med drugoverci.

Da more svobodno občevati se svojimi škofi in verniki po celem svetu.

Da more varovati katoličanom svobodo vesti.

Tudi pri sedanjih razmerah moderne človeške družbe je posvetna oblast papeževa edina varščina duhovske oblasti.

Papeževe pravice do posvetne oblasti izvirajo iz njegove naj višje oblasti in so verhu tega še

Pravice katoliške cerkve in stolice sv. Petra.

Te pravice so svete in zato nespremenljive in nedotakljive.

Ker je njihov namen duhovsk, versk, trajen.

Ker je duh. služba svobodna zadeva reči, katerih varuh je papež in ne smejo biti ne zdeti se podrejene kaki drugi oblasti na zemlji.

To je izjavil papež sam.

Izjavili so škofje celega sveta.

To priznavajo države in vlade.

Priznavajo učenjaki in modrijani.

Priznavajo celo mnogi drugoverci.

To zahteva tudi nad tristo milijonov katoličanov!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Kostanjevice, 30. aprila. (Lurška Marija D.)
Včeraj, 5. nedeljo po veliki noči, smo obhajali tukaj prav lepo slovesnost. Že dalje časa se je želelo, da bi imela mestno-župna cerkev sv. Jakoba ap. kip Marije Lurdske. Donašali so darove in naročil se je dotični kip v Parizu, ki stane okoli sto goldinarjev. Kip je lep, v podobi, kot je sploh v navadi za Marijo Lurdsko. Da bi se kip slovesno postavil na svoj stalni prostor v župni cerkvi, odločil se je čas na imenovano nedeljo. Popoldne dospe k nam preč. g. dekan dr. Sterbenc iz Cerkelj, kjer je kot patron obhajal slovesno službo božjo v čast sv. Marku Ev., in z lepo azistenco domačih gospodov in sosedov od sv. Križa in g. kaplana iz Ledovca se podamo v obhodu iz župnišča v cerkev. Mnogoštevilna množica: župljani, mestno uniformirani kor s svojo zastavo, druga gospoda, lepa versta belo oblečenih deklet — izmed katerih 6 bolj odraslih nese kip — spremljajo med slovesnim zvonjenjem in pokanjem topičev, petjem lavretanskih litanij in drugih svetih pesem se sprevoda. V cerkvi gospod dekan blagoslovi kip, postavljen na veliki oltar, in domači gospod kapelan Jožef v lepih in zbranih besedah slika pomen današnjega dne. Imeli smo po pridigi popevane lavretanske litanije. Cerkveno petje je resnično lepo doneče in dela čast župni cerkvi. Kip Lurdske Marije bode v steni evangeljske strani in bode služil za majnikovo slavnost. Naj bode preserčna zahvala vsem, ki so kaj pripomogli. Da ni zdatno deževalo, bila bi slovesnost še večja.

Z Dunaja. (Rešitev življenja in nje nasledki.)
Bilo je pred mnogimi leti, nekega vročega poletnega dné. Med tem, ko je od vročine vse pojemale in venelo, prikazali so se okoli dveh popoldne gosti, temni oblaki in čez dobro uro usul se je dež na suho zemljo. Vsi, ki so bili zunaj hiš na delu, so naglo prihiteli pod streho, ker bali so se še kaj

hujšega. Skoro tričetrti ure bučala je prestrašna nevihta; bilo je zelo tema; bliskalo se je neprenehoma in germelo tako, da so bili moleči in trepetajoči prebivalci v velikem strahu; tu in tam padala je toča tako gosta, da se še voda ni mogla več odtekat. Vse, kar je po poljih in njivah zelenelo, bilo je poklesteno, po nekoliko tudi od vode odneseno. Povodenj je spodkopala mnogim tudi hiše. Ko se je nekoliko zvedrilo, prišli so ljudje, stari in mladi, na grič, na katerem stoji zdaj lepa cerkva, da z njega ogledajo škodo, katero je nevihta napravila. Med vaščani, ki so se tukaj zgovarjali, zapazil si tudi župnika, v vsakem oziru skušenega in zvedenega moža, ki je dal prosečim prebivalcem takoj potrebnih nauk, kako naj to ali ono škodo brez velikih stroškov poravnajo.

Ko so tako možje opazovali nasledke strašne nevihte in je vaška mladež ob potokovem bregu sem ter tje letala, začul se je neutegoma glasen krik — osemleten deček približal se je preveč vodi, ter padel v šumeče valove. Groza spreletela je gledavce, ko so zapazili z valovi se borečega dečka, ki je s svojimi na bregu ostalimi tovariši vred glasno ljudi na pomoč klical. Komaj zapazil je v tej zmešnjavi župnik nevarnost, je precej vergel klobuk in dežnik na stran, hitel k potoku ter sebe in dečka Bogu priporočivši se vergel v več metrov globoko vodo! Strah prebivalcev v tem trenutku bil je nepopisljiv; vse se je strahu treslo ter opazovalo oba z valovi se boreča. Ali koliko je veselje nastalo, ko se je rešitev posrečila! V malo trenutkih vjel je plavanja zmožni župnik nesrečnega dečka, prijel ga za roko ter ukljub velikemu naporu srečno privlekel do brega. Vtis, ktereга je napravil ta junaški čin na vse gledavce, ne da se popisati; rešitev imeli so pri tako dereči vodi skoro za nemogočo; dve osebi bile ste v nevarnosti. Veseli spremili so vaščani do župnišča nato častitega župnika, ki se je Bogu na čast in iz ljubezni do bližnjega podal v tako veliko nevarnost, vedno ga občudovavši; in komaj se je mogel tu znebiti hvaležne množice, ki mu je želela v slovo še roko poljubljati. V svoji veliki ponižnosti odklonil je za svojo osebo vsako hvalo ter dejal: Hvala se ne spodobi meni, ampak ljubemu Bogu!

Deček pa, ktereга je iztergal župnik derečim valovom, bil je sirota, kteremu so hitro zaporedoma stariši umerli, ubogi delavci; preživel ga je med tem časom, ko je moral še šolo obiskovati, proti skromni občinski plači neki kmetovalec, kteremu je o prostem času ovce pasel. Ker je bil deček zelo nadarjen, zraven pa še priden in vbogljiv, imeli so ga po celi vasi zelo radi; zatorej podaril mu je zdaj ta, zdaj oni vaški otrok kak grižljev kruha, kadar je bil lačen. Ko je župnik z občinskim predstojnikom vred večkrat povpraševal po zdravju bolnega dečka, zvedel je o bolnikovi nadarjenosti in pridnosti. Oba gospoda sta tedaj sklenila, skrbeti za njega ter ga po končani ljudski šoli poslati v gimnazijo. Gospod župnik bil je pripravljen, polovico vseh stroškov poravnati, med tem ko je obljubil drugo polovico občinski predstojnik in pa njegov brat. Nista se goljufala; leto za letom prinašal je najboljšo spričevala iz mesta v svojo domačijo, kjer je nekda kot reven pastirček živel. Ko je skončal latinske šole, stopil je z dovoljenjem župnikovim kot praktikant v veliko trgovino; tu postal je zavoljo svoje zvestobe in poste-

nosti v malo letih namestnik predstojnika, ki mu je zavoljo njegovih velikih zaslug za trgovino podaril večkrat tudi velik del zasluženega dobička. Čez dvanajst lét umerl je predstojnik; na njegovo mesto izvoljen je bil še mladi namestnik. Velikanska kupčija prinašala mu je, ker je znal zelo previdno kupčevati, vsako leto veliko svoto, katero pa je porabil Bogu na čast, kakor tudi v korist ranjcim svojim starišem in umerlemu predstojniku, skoro edino le za dobrodelne namene. Bil je jako priljubljen. S tem se je pa prav posebno vsakemu prikupil, ker kljub velikemu bogastvu ni postal nikoli ošaben, ker je pri vsaki priložnosti javno spoznal svojo vero ter pri vseh svojih podložnih, bilo jih je kakih štiristo, ostro in natančno pazil na posvečevanje nedelj in praznikov. Ako je bil praznik, bilo je vse tiho in mirno, kakor bi bilo vse pomerlo, po velikih prostorih sloveče kupčijske hiše, v kateri so druge dni skoro vedno sem ter tje tekali kupci, posli, nositelji raznih stvari, in pri ktere vratih so vedno postajali z blagom obloženi vozovi. Gospodar, kakor tudi njegovi delavci bili so take dni redno pri službi božji; po končanem opravilu so se pa razveseljevali in sprehajali po prostornih domačih vertovih. Ni čuda, ako so pri takih razmerah ob delavnikih vsi pridno in veselo svoje delo opravljali in se je kupčija od dne do dne množila. Vsako leto, ako si je hišni gospodar privoščil nekoliko počitka, obiskal je za nekaj tednov vas, v kateri je preživel svojo mladost; tu občeval je zelo prijazno s svojimi ljubimi, stariimi znanci in verstniki, prav posebno pa s svojim rešiteljem in očetom, sedaj že sivim, prečastitim župnikom. Njemu povedal je vse svoje namene in sklepe, vprašal ga večkrat tudi za svet in vsakokrat prosil od njega svetega blagoslova klečé, kadar se je poslavljaj. Kako zelo je bil nekega dne prese-nečen častitljivi duhovni pastir ko je k njemu zopet stopil po sv. maši bogati tergovec, želeč mu nekaj prav važnega naznaniti.

Naznanil mu je prelepi sklep, da hoče z župnikovim dovoljenjem na griču nad mestom, kjer ga je pred leti iztergal derečim valovom, postaviti cerkev v vedni spomin na to preveliko dobroto. Kdo popiše veselje ginjene množice, ko je zvedela ta prelepi namen. — Že čez 14 dni delalo je več sto ljudi na omenjenem prostoru; vaščani bili so pripravljene vse potrebne reči sami privažati; vse, staro in mlado, seglo je veselo po delu; po preteklih dveh letih bila je cerkev vsa dozidana. Tudi tu si zopet lahko spoznal, kaj premorejo za čast božjo vnete duše. Za faro mnogozasluženi gosp. župnik doživel je še to veselje, da je bil navzoč pri blagoslavljanju prekrasne Božje hiše, v kateri je potem še marsikaterokrat opravljal službo božjo. Začel pa je starček tudi pešati in hirati; po sprejetih ss. zakramentih izdihnil je svojo blago dušo za ta svet, da na veke vživa z vsemi pravičnimi večno veselje v nebeškem kraljestvu.

Na prošnjo bogatega kupca, vstanovitelja nove cerkve, kteremu je ranjki rešil življenje, kakor tudi na priprošnjo hvaležne občine pokopali so ranjcega v rakah nove, lepe cerkve, blizo velikega oltarja; in mogočna plošča, ki pokriva ta grob, naznanja v malo, pa jedernatih besedah potomcem, kdo da je nekda na tem svetem mestu deloval v čast Božjo

in blagor človeštva, ter pričakuje veliki dan, ko bo nas vse poklical angelj k poslednji sodbi.

Prof. Janez Repič.

Noč v bolnišnici.

(Iz samostana usmiljenih bratov.)

Polnóč že bernela je iz naših zvonóv,
Ko duh mi poletel je tedaj domóv.

In sliko narisal je sen preživó,
Kakó da domači že spijo sladkó.

A hitro me zdramijo glasne tožbé
Iz čudnega séna, prebridke solzé.

„Oj frater, pomozi, me žeja — gorjé!
Oj daj mi, oj daj mi, hladilne vodé!“

Tako se oglasi tik mene bolnik,
Ki bil je pred uro še zdrav pomočnik.

Nesrečno v pivarni ga zgrabil je stroj,
In brišem že s čela zdaj smertni mu znoj.

Brez nóg so prinesli nam v bolnico ga;
Rešiti pred smertjo pa več se ne dá.

Še dvajset dosegel mladenič ni lét,
In že je usahnil človeški ta cvet!

Ponočno mi stražo izročili so,
Verstnika po letih, da čuvam zvestó.

Ponavlja nesrečni! „O daj mi vodé,
Oj bratec preljubi, me žeja, gorjé!“

S solzami tolažim, ker dati ne smem,
Preveč bi mu vode le škod'valo, vem.

Umirim s prošnjami za hipec ga zdaj,
Pokoja pa bolnica naša ni kraj.

Zdihujejo, molijo, tudi kričé;
Usmiljenja kerči se meni sercé.

Pomagam zdaj tukaj, pomagam zdaj tam,
In bratje čuvaji hitijo drugam.

Pomagamo revam, tolažimo vse,
„Usmiljeni bratje“ saj zovemo se!

A ura počasi, počasi beží,
Če človek pri bolnih po noči bedí.

Zdaj tu in zdaj tamkaj luč smertna berlí,
Kjer duša bolnikova v večnost hití.

In slike prihodnje že gleda okó,
Ozira se upno na sinje nebó.

Pri bolnih, merjočih se človek učí,
Da kratka življenja je dóba mu dní

Drugjé si zdaj iščejo sreče svetá,
Drugam se obračajo kópe željá.

Razpelo pa v roci tém sreča je le,
V nebesa dospeti so serčne željé.

Zvonovi glasé se in brate budé,
Iz celic samotnih na kore hité.

V bolnišnici molim jaz tiho za-se
Za mertve in bolne molitvic versté.

Pa spomanim se tudi na ljubi svoj dom;
Na drage domače pozabil ne bom.

Za srečo njih molim že „frater“ tedaj,
Ko dihleji slednji jim slikajo raj.

Ivan.

Slava Marijina.

Višje nego luna plava,
Nego pota so zvezdá,
Tebi se razlega slava,
Ti največji kras nebá.

Pojejo ti božji seli
Dan na dan svoj spev krasán,
Ž njimi pa ti spev veseli
Poje vsaki nebeščán.

Bog te zove mater svojo,
S krono krási ti glavó
Vse oznanja slavo tvojo,
Zove svojo te gospó.

N—r.

Razgled po svetu.

Černa smert v Tonkinu. Medicinski časniki nanznanujejo o strašni kugi, ktera je nastala v goratem delu te dežele, koder je napravila že veliko lomast. Imenujejo jo „kugo-Jun-nauko“ in razširja se v okrajinah „Jun-nau, Kvang-si“ in „Kvangtung,“ to je, v kitajskih okrajinah, ki se mejijo s Tonkinom, in divjá skoro vsako leto od sušca do vinotoka; enekrati pobere prebivalstvo celih krajev. Nekteri angleški zdravniki, ki dobro poznajo Kino in Indijo, zagotavljajo, da ravno ta kuga se nahaja tudi na Birmanskem in po Laos državah. To se godí nekako, dejal bi, kakor kdaj v Ninivah, da so tudi živali tepene s človekom vred. Najpervo napade ta bolezen manjše živali in pred vsimi drugimi tiste, ktere so najbolj „pozemeljske“ to je, ki se najbolj pogosto zemlje dotikajo, kakor je perutnina, pesi, mačke, potem večje živali, dalje ljudi in poslednjič tiče.

Začne se bolezen s hudo merzlico, tresliko in z napadi vertenja v glavi, z obilnimi kervotoki iz nosa iz ust, ušés, in po životu se začnó delati kužne bule, to je verhunec bolezní. Malokrat se ta kuga dá ozdraviti, većinom nastopi smert čez 7 do 8 dni. Ako že kristjani niso brez vraž, kadar pride kaka šiba božja, ne da bi to grehu pripisovali, se ni čuditi, da pogani imajo še bolj vertoglavne vraže v tacih slučajih. Po južnih okrajinah gospoduje čudna vraža, da za kugo umerlega človeka ne smejo odpraviti skozi hišne vrata; zato prebijejo zid in skoz to luknjo merliča spravijo pod mili nébes. Ker je pa to opravilo težavno, so si

izmislili še bolj neumno in popolno divjaško šego, ki ima večidel zelo žalostne nasledke. Sorodniki namreč ne čakajo, da bi bolnik umerl, temveč vlečejo ga iz hiše, dokler je še živ, in pustijo ga, da na ulicah umerje. Včasih ga s posteljo vred ven nesó, prav velikokrat ga pa kar v rakev položé, da se znebijo truda, ki bi ga morali imeti z njim po smerti.

Gerško. Šibe potresa — reši nas, o gospod! V okraju Lokris na Gerškem je bil tako strašen potres, da je bilo 210 ljudi končanih, 180 pa hudo pobitih; v družih pokrajinah pa 50 mertvih in 100 ranjenih!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj).

a) Glavni namen:

Sijajnost očitne službe božje.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Sloveč učenjak, ki se je mnogo let pečal z resnimi študijami o socialnem vprašanju, napisal je zadnje dni svojega življenja sledeče besede kot posledico in sad svojih preiskavanj:

„Narodi, ki spolnujejo deset božjih zapovedi, napredujejo; narodi, kateri jih prelomljajo, gredo raskovo pot; narodi, kateri jih tajé, zginjajo.“

Perva deseterih zapovedi se pa glasi: Moli Gospoda, svojega Boga in njemu samemu služi.

In zakaj naj Boga molimo? Ker je Bog; kajti, ako je Bog, Stvarnik nebes in zemlje in vseh vidnih in nevidnih stvari, pravični Sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje, potem moramo ga kot tacega spoznavati, po notranje in po zunanje, z besedo in z djanjem, t. j. moramo ga moliti in mu služiti. Kakor je nekaj govoril Mozesu iz gorečega germa: Jaz sem, ki sem; moje ime je, katero je, in kakor je zahteval od njega: Sezuj si čevlje, kajti kraj, kjer stojiš, je svet, tako zahteva na enak način od vsega človeštva, da poklekne pred svojega Boga ter ga moli, in vzrok te zapovedi je, da je večni, neskončni Bog, po katerem smo vsi postali, smo in bodemo.

In zakaj naj Boga tudi po zunanje molimo? Ker je človek sam po zunanje vidno, čutno in razumno bitje, ki obstoji iz duše in iz telesa; „ker je človekova narava taka,“ pravi trijenški zbor, „da se brez zunanjih pripomočkov ne more lahko povzdigniti k premišljevanju nebeških stvari. Zatorej vpeljala je cerkev gotove navade, ter se iz svojega apostolskega nakaza in izročila posluževala marsikaterih obredov, kakor pomenljivih blagoslavljanj, luči, kadila, svete obleke in mnogo enacih reči, da pokaže tem natančneje vzvišenost službe božje ter z vidnimi znamenji strahú božjega in pobožnosti zbuja duha vernikom k premišljevanju najglobokejših skrivnosti.“ (22. seja, 5. poglavje.)

Poleg tega Bog ni stvaril človeka ko puščavnika, temveč človek navezan je že po naravi na življenje v družbi in občevanju z drugimi ljudmi. Njegovo bogočastje mora zatorej ne le samo zunanje, temveč tudi skupno in očitno biti. To uči pamet, to poterjuje vera in cerkveno ravnanje stopanje in delanje.

To cerkveno postopanje in izverševanje, t. j. prelepa in veličastna, od Kristusa in njegove prave

neveste, svete katoliške cerkve, vpeljana skupna služba božja, prinaša ravno tako lepe in veličastne sadove. Cerkevna služba božja, — sveta liturgija (sv. obredstvo) — sama povzdignjena po ss. obredih, kateri jo spremljajo, povzdiguje serca vernikov k premišljevanju in opazovanju duševnih in nebeških reči; ona je najodličnejše in najočitnejše spoznavanje vere; ona kliče brez prenehanja v spomin naše velike dolžnosti; ona je najmočnejša vez skupnega in družbinskega življenja; „ona je,“ kakor je nekdo rekel, ki zasluži, da ga slišimo o tej stvari govorečega, „popolnoma božja, posbno v tem, da je ob enem mleko otrok in kruh močnih, v tem, da ima, podobno čudežnemu kruhu v puščavi, mani, ob istem času okus, ki ugaja vsacemu posamezniku, ki se od njega živi.“ (Dom Prosper Gueranger „Cerkveno leto.“)

Naravno bodo ti čudežni nasledki tem mnogoštevilnejši in večji, in tem svetlejši, res v nekaki veličastnosti se pokazali, čim večji in bogatejši bo sijaj cerkvene službe božje. Zatoraj porabila je katol. Cerkev vedno in povsod, že v katakombah in ob času preganjanja, vse svoje moči v blišč in veličastnost službe božje, v velikost, lepoto in kras svojih cerkvá, najberž po reku: Če imaš veliko, daj tudi mnogo; če imaš malo, od malegu daj rad. Nikoli ni slušala besed Judeževih, ki vstaja vedno s starim renčanjem in godernjanjem: „Čemu ta potrata? To bi se lahko prodalo in ubogim dalo!“

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni.

8. **Prikazen sv. Mihaela.** Moč v dobrem boju. Kulturni boj v Nemčiji in Avstriji.
9. **S. Gregorij Nazijanski.** Naprava mnogih duhovnih semenišč. Spreobrnjenje krivovercev staro-katoličanov. Končanje braziljske prekucije.
10. **S. Antonin.** Vestno spolnjevanje volilnih dolžnosti. Premaganje terdovratnih zaver v dobri stvari. Bolni in slabotni otroci.
11. **S. Frančišek Hieronim.** Laško. Poklic apostolskih mož. Poboljšanje spridenih otrok. Zidanje novih cerkvá.
12. **S. Pankracij.** Družina Wittelsbach in njen glavar. Omejitev sovražnih pravn. Odvernjenje slane.
13. **Blinkešna nedelja.** Sv. Oče in njegovi vel. svetniki. Zelo važno delo kat. visoke šole. Voditelji kat. ljudstva.
14. **Blinkešni ponedeljek.** Krepkejši podpiranje katoliškega tiska v boju zoper duha laži in zmót. Predstojniki kat. bratovščin.
15. **Blinkešni torek.** Rešenje iz ljubosumnosti in sumljivosti. Nesrečni zakoni. Zelo zadolžene družine. Pomoč v hudi živčni bolezni.
16. **S. Janez Nepomuk.** Česko. Spovedniki. Pomoč zoper strašno kugo socialdemokratskega tiska.
17. **S. Paškal.** Ohranitev mladine v veri in nravnosti. Razumljenje visoke vrednosti časnih nadlog. Hudo skušani.
18. **S. Venancij.** Vestno spolnovanje dolžnosti in odprava strahu pred ljudmi. Gosposka, učitelji in kerčmarji. Božji blagoslov za hišo in polje.
19. **S. Ivo.** Berlin in Hamburg. Sprava hudih sovražnikov. Premaganje vkoreninjenih grehov.
20. **Praznik sv. Trojice.** Hvaležnost za sv. kerst. Pogum v boju med vero in nevero.
21. **S. Bernardin Sijenski.** Češčenje Jezusovega imena. Da se verne Rim pravemu gospodarju. Pomoč nekemu hromcu.

(Dalje sledi.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba za pomoč Božjo po M. D. na Brezjah. — Neka družinska zadeva, da bi se na prošnjo N. lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. po dobroti Jezusovega presv. Serca poravnala brez daljših pritežnosti. — Neka bolna gospa za pomoč v hudi bolezni. — Sreča pri domači živinici.

Zahvale.

„Zahvaljeno bodi premilostno Serce Jezusovo v najsvetejšem Zakramentu!“ — tako vskliknil sem poln hvaležnosti, ko sem izvedel, da se je srečno iztekla neka zelo važna zadeva, ki me je moje duhovnije. Opravil sem več devetdnevnice v čast premilostnemu Sercu Jezusovemu v najsv. Zakramentu; priporočil sem zadevo tudi sv. Jožefu in sv. Antonu Pad., naj mi pri Jezusu izprosita uslihanje, ako je sv. volja Njegova. Obljubil sem tudi, da razglasim v „Zgodnji Danici“, ako bodem uslišan. In uslišan sem popolnoma! — Častilci presv. Serca Jezusovega — zlasti duhovni sobratje! Kadar vam pastirske skerbi težijo dušo, izročite jih zaupno presv. Sercu pred tabernakelnom, in izkusili boste moč take molitve. — Duhoven.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Prijazne „Šmarnice“ so se 1. majnika pričele po vsih cerkvah. Kolikor nam je do zdaj znano, bode v stoljni cerkvi dr. Jan. Ev. Krek vsak dan zjutraj pred šesto mašo imel kratek govor, ktereга tvarina bode „Češčena Marija.“ Zvečer ob 7ih pa v nemškem jeziku sloveči P. Emil Volbert, S. J., iz Požuna, tudi kratek govor. Napovedal je tvarino: „Kdor najde Marijo, najde življenje“ in bo se torej vertilo o poti: „Marijo iskati. — Marijo najti.“ Bog daj blagoslov in obilnega sadú. — Priporočeno bodi tudi mladini, dijakom in drugim stanovom, da naj ne pozabijo po svojih stanovanjih napraviti priljubljenih šmarničnih oltarčkov in pri njih zjutraj, in zvečer molitvic opravljati. Naj smemo še opomniti, da posebno lepo in nežno vravnano cvetličje za majnikove Marijine oltarčke se dobiva pri Doberletovih v Ternovem, ne daleč od cerkve.

Ljubljana. Č. g. Val. Alijančič, župnik na Dobravi pri Kropi, je predstavljen za župnika v Železnikih. — Č. g. Anton Hribar, kapl. v Košani, je prestavljen za kapl. na Dobrovo pri Ljublj., na njegovo mesto pride č. g. J. Abram iz Mokronoga.

V Briksnu na Tirolskem je 27. apr. umerl ondotni infulirani prošt Msr. Jan. Lorenz, apost. pronotar itd. itd., star 83 let. Bog mu daj večni mir!

Na Colu pri Vipavi bodo zidali potrebno cerkev sv. Lenarta. Ker pa mala in ubožna občina ne more sama zmagati vseh stroškov, se je ondotno cerkveno predstojništvo obrnilo do katoliške ljubezni in gorečnosti vernikov po škofiji, kar so prevz. gospod knez in škof tudi prav toplo priporočili. Upamo, da ta prošnja ne bo zastoj, kajti do sedaj, ko se je še le v nekterih cerkvah pobiralo, se je nabralo nekaj

čez 400 gld. Bog plačaj vsem dobrotnikom in podpornikom in obudi jim novih!

Bodite pripravljene! V Šiški v Matijanovi opekarni se je 25. apr. neprevidoma sklad zgrudil, in 14letnega italijanskega dečka so mertvega izlekli iz razvalin, dva sta hudo poškodovana in trije nekoliko manj. Ali ni to grozno, tako nevtogoma pred sodbo priti? Varite se greha, ne opuščajte spovedi in sv. maše, posvečujte dan Gospodov!

Bratovščina vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa bode prihodnji četrtek 10. maja obhajala svojo redno mesečno pobožnost v samostanski cerkvi pri čč. mm. Uršulinkah. Zjutraj ob 1/4 7 bo nemška pridiga, po pridigi pa sv. maša z blagoslovoma in skupno sv. obhajilo. Popoldne sv. opravila za bratovščino ne bo, ker so šmarnice, zato se bo izjemno za zdaj vse zjutraj opravilo.

Kandija, 29. aprila 1894. Prečastitljivi monsignor! Podpisano vpravištvo bolnišnice usmiljenih bratov v Kandiji pri Novem Mestu se Vam in neimenovanemu dobrotniku za poslani dar v znesku petnajst gld. prav iskreno zahvaljuje. Bog daj še več naslednikov, da nam bo laglje mogoče ogromne stroške bolnišnice poravnati. Z najodličnejšim spoštovanjem

Fr. Kajetan Popotnik,
prijor.

Darovi za ciborij. Neka gospa: 2 perstana in neka druga: 1 broš in par uhanov, da bi Marija izprosila zdravja. — Gospodičini Jožefa in Nina Presel z družino gospoda Gebe: 12 grm. zlatnine. in 16 gr. srebernine. — Z Rova: č. g. Stare, župnik: 2 gr. zlatnine in 38 gr. srebernine. — Iz Tersta, Helena Osana: 2 zlata gumba, 1 broš in par uhanov. — Ker dobrotniki in dobrotnice iz Kranja z imenom nečejo v javnost, naj se vsaj omeniti dovoljeno, da so po znanem dobrotniku g. J. M. že v četrto poslali lepe darove v zlatnini in srebernini, zlasti pa v izneveljavnem denarju. — Gorenjska deklica 1 vel. šmar. tolar s pristavkom: „Za cerkev Marije D. na Brezjah: Sprosi mila, dobra Mati, tudi meni srečno zadnjo uro!“ — Neimenovan iz Dobropolja: 2 vel. šmarna tolarja in 1 krono. — Na mogočno Marijino priprošnjo naj dobrotni Bog stoterno poverne vsem dobrotnikom in bogato blagoslovi njih družine.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: G. Jože Vrančič podelil 3 krome namesto venca svojemu bratu Antonu Vrančiču, da bi dijaki molili za ranjega (kar jim je s tem priporočeno in tudi jaz se ga bodem pri sv. maši spominjal. Vr.) — Č. g. župnik Jož. Jaklič 3 gld. — Od sv. Gregorija „čisti dobiček“ 1 gld. — Preblaga gospa Josefina Staré 10 gld. — Dobrotnica Marija 20 kr.

Za sv. Detinstro: Čast. g. Janez Lenart, župnik v Poljčanah 1 gld. — Prečastni gospod Janez Rozman, častni kanonik, 10 gld.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. župnik Jan. Tavčar 15 gld.

Za brat. Nase lj. Gospé presv. Serca: Č. g. Jož. Zupan z Rodika 19 novih družbenikov in 1 gld. 60 kr.

Za upravo ubožnih cerkev: Iz Bohinjske Bistrice 57 gld. — Iz Stopič 4 gld. — Iz Podbrezji 13 gld. 13 kr. — Iz Št. Jurja pri Šmarni 38 gld. 82 1/2 kr. — Iz Nadanjega sela 20 gld. — Iz Spodnje Idrije 29 gld. — Z Dovjega 30 gld. — Iz Bele Cerkev 15 gld. — S Sore 15 gld. — Iz Dupljan 11 gld. 55 kr. — Iz Slavine 48 gld. — Iz Komende 72 gld. 55 kr. — Iz Ihana 18 gld. — S Kroke 16 gld. — Z Unca 11 gld. — Od sv. Petra v Ljubljani 107 gld. 55 kr. — Iz Št. Vida pri Vipavi 19 gld. — Z Ustja 4 gld. 3 kr. — Z Dobovca 8 gld. 40 kr. — Iz Polic 31 gld. — S Polhovega Gradca 50 gld.